

věcí nezbylo ovšem nižším soudům, než aby držice se jasného znění žalobního záhlaví, vycházely z toho předpokladu, že žalovanou stranou byla od počátku a zůstala ji býti až do konce »Brněnská banka filiálka v Praze«. Dovolací soud nesdílí názoru odvolacího soudu ohledně námítky nedostatku pasivní legitimace. Jak již v dřívějším svém rozhodnutí čís. sb. n. s. 3194 tento nejvyšší soud dovodil, nemá otázka pasivní legitimace co činiti s otázkou příslušnosti dle §u 87 j. n., ježto nejde tu o to, zda lze žalobu ze služebního poměru vznést v místě vedlejšího závodu, kdež služby konány, nýbrž o to, zda má býti žalována »Brněnská banka v Brně« či její pražská filiálka. Dlužno mít na paměti, že § 87 j. n. mluví o majiteli podniku a dovoluje ho žalovati i v místě vedlejšího závodu, pakli sporná věc vztahuje se právě na tento vedlejší závod, ale tento § neříká, že má býti žalován tento vedlejší závod jako samostatná osobnost. Dle čl. 15 a 21 obch. zák. jest ovšem právním podmínkem majitel závodu, jde-li o firmu, majitel firmy, nikoli vedlejší závod jako takový. Avšak praxe vyvinula se v ten rozum, že se pravidelně nežaluje majitel, nýbrž filiálka, a takto tedy filiálka povýšena jaksi na samostatný právní podmět, arcíť pořád jen ohledně záležitostí na ni se vztahujících, a to přešlo v novější době dokonce i do zákona, ovšem jen k jistému určitému účeli, takže se tu jedná o výjimečný předpis (§ 1 (3) zákona ze dne 30. června 1922, čís. 207 sb. z. a n., a § 1 (2) vlád. nař. ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 téže sbírky). Ale to vše ještě neopravňuje k tomu, by ze smlouvy, uzavřené ústřednou žalována býti mohla filiálka; i dle toho, co řečeno, byla by filiálka jako samostatný subjekt pasivně legitimována k žalobě jen tehdy, kdyby tuto smlouvu byla sama uzavřela. Avšak v tomto sporu převzal odvolací soud zjištění procesního soudce, že žalobce byl přijat do služeb Brněnské banky v Brně a přidělen t o h o č a s u Pražské odbočce. Tomu-li tak, není Pražská filiálka k tomuto sporu pasivně legitimována, a bylo proto žalobu pro nedostatek pasivní legitimace zamítnouti.

Čís. 4235.

»Předmětem exekucí stíženým« podle §u 37 ex. ř. může býti i věc nehmotná, nějaké právo, zvláště též pohledávka.

(Rozh. ze dne 8. října 1924, Rv I 1352/24.)

Žalovaný vymohl si k vydobytí své vykonatelné pohledávky 5700 Kč s přísl. proti Isidoru L-ovi exekuci zabavením a příkázáním k vybrání pohledávek na nájemném proti 5 nájemníkům v domě »Aeskulap« v M., který jest jen z polovice vlastnictvím dlužníkovým, kdežto druhá polovice jest vlastnictvím Reginy L-ové. Regina L-ová žalovala vymáhajícího věřitele o zrušení exekuce ohledně polovice zabavených pohledávek. Žalobě bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno, o d v o l a c í m s o u d e m mimo jiné z těchto důvodů: Nesprávné právní posouzení spatřuje odvolatelka v tom, že prvý soud posuzuje žalobu jako žalobu dle §u 37 ex. ř. Leč nelze jí přisvědčiti. Jest sice správné, že žaloba dle §u 37 ex. ř. jest týmž právním prostředkem, jež poskytoval

třetím osobám dvorní dekret ze dne 29. května 1845, čís. 889 sb. z. s., by zabráněno bylo zásahu do jich majetku. Leč nesprávným jest názor odvolatelky, že tento právní prostředek byl přípustným pouze tehdy, byly-li exekucí dotčeny hmotné věci movité. Zmíněný dvorský dekret uvádí v bodě 3. doslovně: »Ti, kdož se mní býti omezeni ve své držbě, vlastnictví nebo jiných právech.« Z toho plyne, že žaloba vylučovací má brániti nejen zásahům do držby nebo vlastnictví, nýbrž i do jiných práv. Ani doslov Šu 37 ex. ř. nepřipouští jiného výkladu, vždyť připouští odpor, tvrdí-li dotčená osoba právo k předmětu zasaženému exekucí. »Předmět« jest stejného významu jako »věc« a věci rozumí se dle Šu 295 obč. zák. vše, co není člověkem.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalovaný bránil se v první stolici proti vybavovací žalobě Reginy L-ové ohledně vybavení polovice zabavených pohledávek jen dvěma námitkami: 1. že žaloba podle Šu 37 ex. ř. v tomto případě jest nepřipustna, protože předmětem exekuce nejsou hmotné věci movité, 2. že ze smluv nájemních oprávněným jest toliko Isidor L., protože smlouvy nájemní uzavřel ve vlastním jméně. Odvolací soud právem neuznal námitky ty za podstatné. Ad 1.: »Předmětem exekucí stíženým« podle Šu 37 ex. ř. může býti nejen hmotná věc movitá, nýbrž také věc nehmotná, nějaké právo, zvláště též pohledávka, protože i na takové majetkové předměty může býti exekuce vedena a protože i ohledně takových majetkových práv mohou příslušet třetím osobám práva, do nichž bylo vedením exekuce neoprávněně zasaženo a která předsevzetí exekuce činí nepřipustným.

Čís. 4236.

Vyrovnávací věřitelé mohou i po zastavení vyrovnávacího řízení uplatnit bezúčinnost právního jednání, jež dlužník předsevzal proti předpisu Šu 8 vyr. ř.

(Rozh. ze dne 8. října 1924, Rv I 1353/24.)

Žalovaná Občanská záložna zabavila v exekuční věci proti Josefu H-ovi movitosti. Žalobce, tvrdě vlastnické právo k zabaveným věcem, domáhal se zrušení exekuce. Žalovaná namítla, že tvrzený žalobcem prodej věcí Josefem H-em stal se v době, kdy o jmění Josefa H-a bylo vedeno vyrovnací řízení, a že jest proto dle Šu 8 vyr. řádu vůči ní, jakožto vyrovnací věřitelce, bezúčinným. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. D ů v o d y: Dle výsledku sporu a dle zjištění procesního soudu není pochyby, že žalobce nabyt vlastnictví svršků koupí, ujednanou s Josefem H-em. Jde dále o to, zda toto právní jednání jest naproti žalované straně bezúčinným dle Šu 8 vyr. ř. Toto ustanovení zákona má za účel,